

The Last Stranger

Hvem er den fremmede? Er det dig? Eller er det mig? Fremmedhed begynder, med, at man føler sig fremmed overfor sig selv. Derefter bliver man det overfor et andet menneske, et andet land, en anden kultur, en anden religion...

Filmen *The Last Stranger* undersøger denne kæde af fremmedhed og giver et bud på, hvordan man kan opløse den. Tolv skandinaver og tolv arabere taler lige fra hjertet og direkte ind i kameraet. De blandes sammen. Billeder fra her og der dukker op og forsvinder. Følelsen der bliver tilbage er lyst. Lysten til andre mennesker.

46 min. Danmark 1998

Manuskript, instruktion & klip : Karin Westerlund

Kamera, Skandinavien : Kamal Abdel Aziz

Kamera, Ægypten : Steen Møller Rasmussen, Patrik Waernbaum, Karin Westerlund

Lyd : Christian Skeel, Tim Tinman, Jørgen Lyd Nielsen, Karin Westerlund

Producer : Ib Tardini

Produktion : Zentropa Production ApS. med støtte fra Statens Filmcentral, Svenska Filminstitutet, Nordisk Film & TV

Fond, Konstnærnsnåden, DR TV, TV 2 Sweden, Med-Media, Danida, Statens Kunstfond, Undervisningsministeriet

Producenter : Peter Aalbæk Jensen (Danmark), Patrik Waernbaum (Sverige), Nabil Shazli (Ægypten)

Produktion selskaber : Zentropa Entertainments (Danmark), Film & Video Produktion (Sverige), Misr International Film,

Youssef Chahine & Co (Ægypten)

Idea Company : Camera Cairo

Denne folder er udgivet med støtte fra DANIDA

Grafisk design : Maria Hagerup

Distribution af film og folder : Det Danske Filminstitut

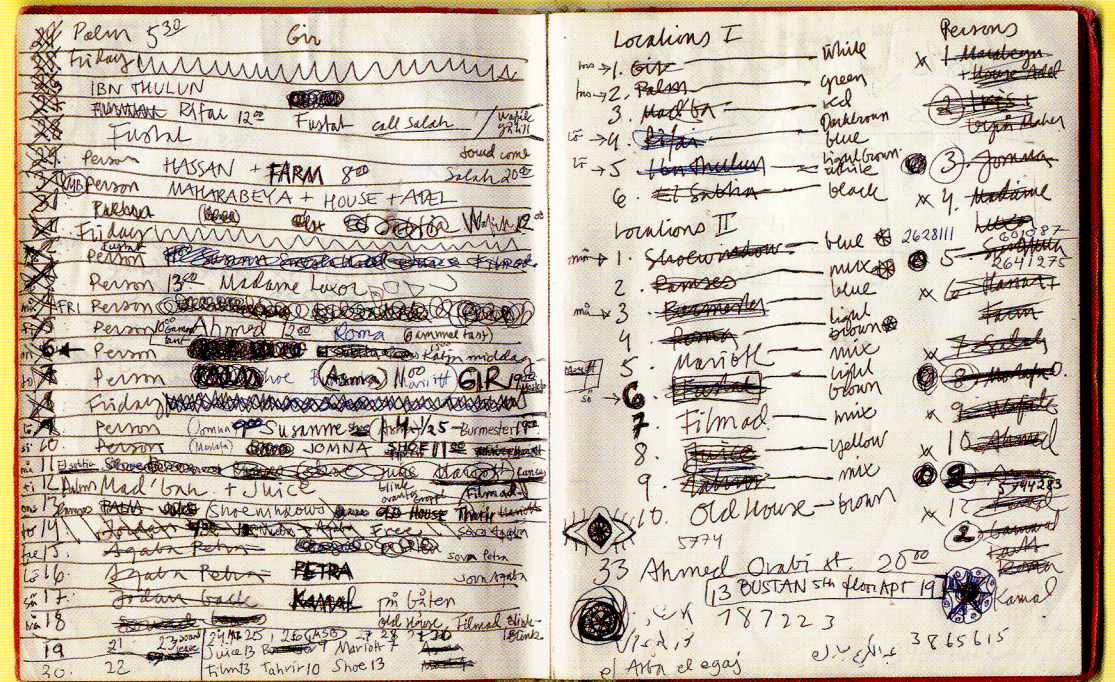
Det Danske Filminstitut Kort- & Dokumentarfilm Vognmagergade 10 DK-1120 København K

Telefon 33 74 35 00 Fax 33 74 35 65

Filmhuset i Århus Mejlgade 55 DK-8000 Århus C

Telefon 87 31 77 77 Fax 86 13 29 06

e-mail:kdf@dfi.dk www.filmhouse.dk/kdf



Produktionsplan, Kairo

Biografi : Karin Westerlund er født 1955 i Karlshamn, Sverige. Uddannet billedhugger på Det Kongelige Danske Kunstakademi i København og Whitney Independent Study Program i New York.

Karin Westerlund har deltaget i en række separat- og gruppeudstillinger i Danmark og udlandet, og har tidligere instrueret flere kortfilm. I 1998 udkommer bogen *Det begyndte med Kairo* på Samlerens Forlag.

Om filmens skulpturelle dimension

For nogle år siden mødte Karin Westerlund op på Moderna Museet i Stockholm med et videobånd i hånden. Jeg kendte hende som en interessant billedhugger, som filmskaber var hun et ubeskrevet blad. Filmen, der kun varede 3 minutter, gjorde et uudsletteligt indtryk på mig. Den viste en hest fra alle tænkelige vinkler, men aldrig i sin helhed. Hendes filmiske metode ligner den måde hvorpå billedhuggeren går til sit materiale. I filmen flyder billederne parallelt med en telefondialog mellem to mennesker, der hverken forstår hinanden kulturelt eller følelsesmæssigt. Man delagtiggøres og føler afmagt; en vilje til at gribe ind, til at prøve på at mægle mellem parter i en tilsyneladende håbløs situation. Og man hensættes i en angstlignende tilstand. At der ikke er tale om en tilfældig sindstemning fik jeg bekræftet forleden dag, da jeg så filmen på ny. Den gjorde et ligeså stærkt indtryk på mig denne gang.

Karin Westerlunds nye film *The Last Stranger* indleder chokerende med en rituel slagtning, hvor man på yderst usentimental vis bliver vidne til det grumme dyrplageri, hvor blodet pumper ud af den opsprættede strube. Det står umiddelbart klart, at man befinder sig i en fremmed kultur med alle de "kulturelle misforståelser" en slagtning af denne slags kan give anledning til.

Filmen veksler mellem Danmark, Sverige og Ægypten. Også i denne film er det mennesket, der står i centrum, men her drejer det sig om en mere direkte kommunikation. Danskere, svenskere og ægyptere fortæller om sig selv og deres liv på en udramatisk og selvfølgelig måde. Disse umiddelbare dialoger, med kameraet eller kameramanden, handler om alt muligt og sammenstilles med billeder fra et omgivende landskab, som er både storby og landsby og ind imellem den ren-

dyrkede natur. Man kunne måske tro, at Karin Westerlund tilslutter sig forestillingen om, at konteksten er en betydningsfuld faktor for menneskers måde at tænke og dermed også tale på. Men det er lige omvendt.

Jo længere man kommer ind i filmen, jo tydeligere bliver det, at dette ikke er en dokumentarfilm. Klippene bliver mere og mere intense og giver en energi, der driver fremad, til trods for at der ingen fremadskridende handling er. Til forskel fra den første film er den skulpturelle akt denne gang ikke et spørgsmål om forskellige synsvinkler, men om et udstrakt tidsligt forløb, som går fra det enkelt fortællende til en slags crescendo. I denne tilsyneladende kaotiske slutfase bliver grænserne imellem menneskene mere og mere udviskede og sproget taber betydning til fordel for latteren, der fremstår som en grænseoverskridende kommunikationsmåde. Følelsen af fremmehed ophører. I denne suveræne sammenstilling bliver det åbenlyst hvor meget menneskene ligner hinanden til trods for forskellig oprindelse. Det er i den form for medmenneskelighed at al angst for den fremmede må nedbrydes.

I Karin Westerlunds film bliver budskabet aldrig didaktisk, men præges snarere af en følsomhed, der rammer lige i solar plexus. På trods af at *The Last Stranger* begynder med døden så er det en utrolig livsbekræftende film, som i modsætning til sin forgænger ikke bare stiller diagnosen, men også formidler et positivt budskab og skaber en umiddelbar lyst til at lære andre mennesker at kende.

af Bo Nilsson Rooseum, Malmö

وعسى أن تكرهوا شيئاً وهو خيراً لكم

I beg you not to hate anything too much,
it might be good for you

(arabic proverb)